

Een nieuwe kans voor een meer persoonlijke taalbescherming, dankzij de *Chancery Division (High Court)* in Engeland – Zie *Bank St Petersburg PJSC, Alexander Savelyev v. Vitaly Arkhangelsky, Julia Arkhangelskaya v. Oslo Marine Group Ports LLC* 23 oktober 2015, High Court of Justice (Engeland), Chancery Division, HC-2012-000165

Gent, 9 februari 2016, Isabelle Bambust – Rechtbanken worden meer en meer geconfronteerd met internationale aanknopingspunten. Zo moet een Franse rechtbank soms in staat zijn om niet-Franse wetten toe te passen. Soms hebben de partijen de Franse nationaliteit niet, of wonen zij niet in Frankrijk.

Wanneer een partij in een ander land woont, bemoeilijkt dit de verzending van belangrijke gerechtelijke documenten uit het dossier. Ik denk bijvoorbeeld aan de taal van die documenten. Een Franstalig document uit Parijs zou bijvoorbeeld in aanvaring kunnen komen met de Nederlandse officiële taal van Nederland waar de bestemming woont, of met de eigen taal van de bestemming die niet altijd met de Nederlandse officiële taal zal overeenkomen.

Wanneer de verzending plaatsvindt tussen twee Europese landen, wordt dit taalprobleem door de Europese Verordening nr. 1393/2007 opgelost. We moeten eerder « bijna opgelost » lezen. Inderdaad, de regel bevat twee alternatieve oplossingen om te vermijden dat de bestemming zich tegen het taalgebruik zou verzetten. Ofwel wordt het document opgesteld of vergezeld van een vertaling in de officiële taal van de plaats van de bestemming. Ofwel wordt het document opgesteld of vergezeld van een vertaling in een taal die de bestemming begrijpt.

Dit heeft tot gevolg dat de bestemming zich niet kan verzetten als het document is opgesteld of vergezeld gaat van een vertaling in de officiële taal, zelfs indien hij die officiële taal niet begrijpt. Zoals THOURET het verwoordt : « (...) [*L*]a règle ne garantit pas de manière absolue le droit d'obtenir une traduction dans une langue comprise par le destinataire. »¹ (vrije vertaling : « De regel verzekert geen absolute vertaling in een taal die de bestemming begrijpt. »). De auteur geeft het volgende voorbeeld : « *Un ressortissant italien réside en Allemagne et reçoit une signification d'un jugement de divorce français. L'exploit est accompagné d'une traduction en allemand. S'il ne comprend ni le français ni l'allemand, le destinataire ne pourra toutefois exiger une traduction de l'acte en italien.* » (vrije vertaling :

---

¹ S. THOURET, « Signification et notification des actes de procédure. – Colloque Divorce – Aspects de droit international privé », *Droit de la famille* 2008, n° 11, étude 23.

« Een Italiaans onderdaan verblijft in Duitsland en ontvangt een betekening van een Frans echtscheidingsvonnis. Het exploit wordt vergezeld van een vertaling in het Duits. Zelfs indien de bestemming noch het Frans noch het Duits begrijpt, zal hij geen vertaling in het Italiaans kunnen vragen. »)

Wat mij tegen de borst stoot, is dat de Europese Unie goed en wel op de hoogte is van deze objectiverende benadering. Zij aanvaardt dat er gevallen zijn waar de ontvanger het recht heeft de ontvangst van de akte te weigeren terwijl hij de inhoud van het document begrijpt. En omgekeerd, aanvaardt de Europese Unie ook de gevallen waar de bestemming geen weigeringsrecht heeft, terwijl hij geen woord van de akte begrijpt.

In die context is de beslissing van 23 oktober 2015 uitgaande van de Engelse *High Court of Justice*, razend interessant. Eén van de partijen in een Engelse procedure, mevrouw Arkhangelskaya, verblijft in Frankrijk. Engelstalige deskundigenverslagen moeten haar in Frankrijk meegedeeld worden. De Engelse taalkennis van mevrouw Arkhangelskaya is erg beperkt. Zij is Russischtaalg.

Haar vertegenwoordiger *pro bono* (vrijwillig en onbetaald) is mijnheer Pavel Stroilov. In de beslissing wordt mijnheer Pavel Stroilov beschouwd als wat men in het Engelse recht een « *McKenzie friend* » noemt (een McKenzie vriend). Een « *McKenzie friend* » is een persoon die de partij niet vertegenwoordigt, maar die haar tijdens het proces bijstand geeft. Mijnheer Pavel Stroilov slaagt erin om de tweeledige Europese taalbescherming te bekritisieren (zie bladzijde 15 – overweging 61). Hij legt uit dat de dominantie van de officiële taal technisch gezien wel mogelijk blijft (zelfs wanneer de bestemming het document niet begrijpt), maar dat dit overwicht niet te verdedigen valt ten aanzien van het beginsel van de eerlijke procesvoering.

De rechter – Lord Hildyard – volgt de stelling van mijnheer Stroilov en vraagt dus dat de verslagen naar het Russisch vertaald zouden worden (zie bladzijde 17 – overweging 65). Hij spreekt de volgende mooie gedachte uit : « *Whilst I am not convinced that to deny them [the Defendants] such opportunities would of itself result in a breach of any enforceable right, it seems to me that the balance plainly favours eliminating this potential source of apparent potential unfairness.* » Jammer genoeg – en dit doet wat afbreuk aan mijn persoonlijke thesis – houdt de rechter ook rekening met het feit dat de partij niet door een eigenlijke advocaat werd

vertegenwoordigd. Dus, indien mevrouw Arkhangelskaya een « echte » advocaat had gehad, zou de rechter misschien anders hebben beslist ...

Opmerkingen van vertalers, tolken of andere lezers zijn meer dan welkom.

Isabelle Bambust (Isabelle.Bambust@UGent.be) is onderzoeker-assistent aan de rechtsfaculteit van de Universiteit Gent. Sinds 2012 verricht zij onderzoek rond de taalbescherming bij de grensoverschrijdende mededeling van gerechtelijke documenten.